

TÜRKAY

aylıq ədəbiyyat dərgisi

İyun 2024 il 2 say 18

BU SAYIMIZDA

- Samirə Sahib / İmtahanım / 3
Sündüs Arslan / Şebingülü / 4
Sevinc Azadlı / Darıxır / 5
Songül Özel / Yürek Sızım / 6
Səlbi Baxış / “Ay can” Deyənim / 7
Ramilə Əliyeva / Şəhid / 8
Nəcibə İlkin / Bütöv Azərbaycanam / 9
Sevinc Həmzəyeva / İstəmirəm Yerlə Səma Mənim Olsun / 10
Lütviyyə Əsgərzadə / Məhmət Ömər Kazançı Şeirində Savaşın Poetik İfadəsi / 11
Şerifə Sönmez / Hasretlik İşi / 15
Minirə Dadaşqızı / Türkün Uca Bayrağı / 16
Mətanət Hüseyinxanqızı / Payız Yarpağı / 17
Zemfira Məhərrəmli / On İki Yaşın Sevinci / 18
Arzu Nehrəmli / Gəlir / 19
Şəhnaz Şahin / Sənin Üçün / 20
Beyhan Gözükara / Tükəndim / 21
Nihal Mirdoğan / Kabulümdür / 22
Eda Tosun / Ben de Bilirdim / 23
Fazma Özger Bilgiç / Ben Anadolu'yum / 24

T Ü R K A Y

aylıq ədəbiyyat dərgisi

Baş Redaktor Lütviyyə Əsgərzadə

Məsul Katib Meryem Küçük

Üz Qabıqı Şekli İnci Məhərrəmli

E mail dergiturkay@gmail.com

İyun 2024 il 2 say 18

İmtahanım

Heç bilmədim necə oldu,
Gündüzlərim gecə oldu.
Dərdin sayı neçə oldu?
Nə ağırmış imtahanım?!

Həyat mənə qurdu tələ,
Xəyallarım getdi yelə.
Nədən bəxtim gəldi belə?
Nə ağırmış imtahanım?!

Bağım-bağcam xəzan oldu,
Gül-çiçəyim vaxtsız soldu.
Taleyimə zülmət doldu,
Nə ağırmış imtahanım?!

Dost dediyim nankor çıxdı,
Zalım fələk yaman yıxdı.
Qüssə-kədər məni sıxdı,
Nə ağırmış imtahanım?!

Şikayəti kimə yazım?-
Qışa döndü bahar, yazım.
Qəliz oldu alın yazım,
Nə ağırmış imtahanım

Qaranlıqlar sirdaşımdır,
Çarəsizlik qardaşımdır,
Tənhalıgım yoldaşımdır,
Nə ağırmış imtahanım?!

Gileylənib çox ağladım,
Gənc ömrümə yas saxladım.
Arzulara daş bağladım,
Nə ağırmış imtahanım?!

Donub sanki, keçmir zaman...
İtdi ümid, itdi güman.
Şər gələrsə, verməz aman,
Nə ağırmış imtahanım?!

Yaşananlar bir hikmətdir,
Axirətə zəmanətdir.
Belə demək qəbahətdir-
Nə ağırmış imtahanım?!

Samirə, üz tut dərgaha,
Pənah apar tək Allaha.
Yetər, bəsdir, demə daha
Nə ağırmış imtahanım?

Şebingülü

Ateş ile raksında gözlerine çek tülü
Üfle güzelliğinden ruhuma şebingülü

Siyah zülüflerinden bir tel düşsün yüzüne
Sen ki en güzel güldün gül düşürdün özüne
Sana aşkı anlatmak aşkı aşka söylemek
Sana dudu dillerden aşkı başka söylemek
Uzak diyarlarımın hasreti sende saklı
Şebingülüm kokunda sevdalarım yasaklı

Dağların kızıl bakan yüreğin kızıl zül'ü
Duman duman tüterim seninle şebingülü

Can Gareysar türküsü söylenir dilden dile
Bekle beni ey gülüm ben de gelirim dile
Dallarına sevdanın çaputunu bağladım
Şebingülü seninle hemhal olup ağladım
Umudu gömdüm şimdi toprağının koynuna
Bu aşkta günah varsa o da senin boynuna

Hangi rengin mest eder feryat eden bülbülü
Dindir yükselen ah'ı dindir ey şebingülü!..

Güzelliğin dolanır dillere destan olur
Gülzarı şerha şerha satan bedesten olur
Şiir düşen yüreğe dokunur mest edersin
Kendinden geçen gönlü alır sermest edersin
Aşka müptela olan bülbülü şadan eder,
Sonra mahkûm edersin ömrünü zindan eder

Ateşinde yandıkça savruluverir külü
Feryadıma kulak ver, duy beni şebingülü

Âşıkların gözleri goncasında ar olur
Kendine ağyar olan, maşukuna yâr olur
Güze dönünce mevsim dağlara hüznün düşer
Yandıkça kızıl renkte kora dönüşür, pişer
Oy dağların nazlısı kırlar sensiz sararır
Yaprağına çiy düşse tüm mevsimler kararır
Bağban bayram eylese, kurban etse bir gülü
Yüzün tek bir gül açmaz gülşende şebingülü

Sevinc Azadlı

Darixır

Gördüyüm hər şey havayı, nəzərlərim gəzir səni,
Baxışna həsrət olan gözüm gözünçün darixır.
Alışdır üzüm-gözüm, görməyəli nə zamandır,
Ay insafsız bilmirsən ki, üzüm üzünçün darixır?

Asan deyil uzaq qalıb, kənar gəzib, gendə yanmaq,
Ötənləri, bitənləri xatırlayıb, tez- tez anmaq.
Divardakı rəsmin ilə söhbət edib, gərçək sanmaq.
Sükut edib, lal dayanan sözüm sözünçün darixır.

İntizardır sığalına mehr salan tellərim də,
Sənlə keçən günlərimə bu tamarzı illərim də,
Sənsiz mənə qürbət olub yurdum, yuvam, ellərim də,
Ağlımı başdan çıxaran, özüm özümçün darixır.

Dəli şeytan deyir unut ədavəti, kinlərini,
Öyrət ona inandığın, tapındığın dinlərini,
Gəzdir onu xəyalında bu şəhərin tinlərini,
De ki, zalım Allah haqqı izim izinçün darixır.

İlahinin qismət adlı sınağından keçə-keçə,
Su əvəzi eşqdə yanmış göz yaşımından içə-içə,
Hədər yerə, bir inada buraxmışıq vaxtı heçə,
Sənsiz keçməyən bu zaman indi bizimçün darixır.

Yürek Sızım

Oysa anlatacak
ne çok şey vardı gözlerimde
bakışlarıma sığmayan
zaman ve dil susmasaydı
gönlüm kıyıya vurmasaydı
ne bir kitaba sığardı susuşlarım
ne de yüreğimi yakarak geçen zamana
tek sığacak ve sığınacak
yeri vardı sözlerimin
sandıkta kilitli kalmış
o masum kalbin
lâkin açamayacaktı belki sözlerim
sırlarla dolu kilidini ama olsun
kendi kilidimi kırdım ya derdim
avunurdum belki
belki de geçerdi yürek sızım
kelimeler dile gelir
hâlini arz ederdi utanarak
harfler haddini aşıp
konardı gönlünün bam teline
sessizce haykırarak
dedim ya belki, belki de
geçerdi yürek sızım.

“Ay can” Deyənim

Yenə o yar məni məzəmmət edir,
Ay mənim, yalandan “ay can” deyənim.
Özü özlüyündə küsüb- inciyir,
Ay mənim, yalandan “ay can” deyənim.

Bilmir ki, ürəyim qübar eyləyir,
Həsreti könlümü tar-mar eyləyir.
Hər kəsdən çəkinir, o, ar eyləyir,
Ay mənim, yalandan “ay can” deyənim.

Sənsiz ötən günüm bir ilə dönür,
Getdikcə ümüdün çırağı sönür.
Bivəfa həyatdı, vəfasız ömür.,
Ay mənim, yalandan “ay can” deyənim.

Könlümdə sızlayır kamanım, tarım,
Halımdan bixəbər dolaşır yarım.
Etibar, sədaqət dövlətim, varım,
Ay mənim, yalandan “ay can” deyənim.

Yazdığım naməni çatdırın yara,
Deyin, Səlbin düşüb, borana, qara.
Yetmədi sevgisi bir bəhrə-bara,
Ay mənim, yalandan “ay can” deyənim

Şəhid

Yenə payız fəslı gəldı yurduma,
Yenə xəzan oldu, tüküldü yarpaq,
Əzəli-əbədi yurd yerimizdir,
Şəhid qanı ilə yoğrulan torpaq.

İndi qəm nıdası düşüb köksümə
Səmadan bir həsrət qoxusu gəlir,
Vətən ana kimi basıb köksünə
Gör neçə şəhidin yuxusu gəlir.

Şəhidin məqamı ucadan uca
Nə desək bəlkə də azdı, şəhidlər.
Öz Vətən eşqiylə, Yurd sevgisiylə,
Şərəfli bir tarix yazdı, şəhidlər.

Bütöv Azərbaycanam

Dünya boyda harayam, dünya boyda qoram mən,
Xırda-xırda doğranıb, sanmışam ki, varam mən.
İçimdəki ağrıdan parçalanmış hər daşım,
Gəl məni yaxşı dinlə, mənim əziz qardaşım.
Başı min cür bəlalı, gözü qan yaşlı canam,
Parça-parça olunmuş bütöv Azərbaycanam!

Min dəfə qəsd etdilər, min cürə bəsh etdilər,
Gözlərimi gözümdən çıxarıb həbs etdilər.
Ayaqlarım bir yanda, qollarım da bir yanda,
Məndən didərgin oldu, oğlum, qızım hayanda.
Mən Göycəyəm, Dərbəndəm, o qanlı İrəvanam,
Zəngəzuram, Təbrizəm, bütöv Azərbaycanam!

Əl tutan əllərimi biləyimdən qırdılar,
Əyilməyən boynumu neçə min yol vurdular.
Qamarlayıb aldılar, o boyda Çin səddimi,
Fəqət, bunlar əymədi əyilməyən qəddimi.
Yad əllərlə yazılmış tarixəm, "Gülüstanam",
Şəhid qanlı torpağam, bütöv Azərbaycanam!

Oğuz boylu Qorqudam, fəqət Turan elliyəm,
Əslim, nəslim türk olub, şahənşah türk dilliyəm.
Bayrağımın enməyən qürur, igid rəmziyəm,
Haqq-ədalət yolçusu, haqqın görən gözüyəm.
Millətimçün, xalqımçün, dilə düşən ad-sanam,
Hər yanda səsim, ünüm, bütöv Azərbaycanam.

Nizami, Füzuliyəm, Xəqani, Vaqifəm mən,
Şah İsmayıl Xətai, Hüseyn Cavidəm mən.
Hər an dara çəkilən, ərənlər ölkəsiyəm,
Otuz yeddinin ağlar qalan vətən səsiyəm.
Azadlığı uğrunda ürəyi dolu qanam,
Mən bölünə-bölünə, bütöv Azərbaycanam.

Güllələnmiş, odlanmış min əsir Qarabağam,
Laçın, Şuşa, Kəlbəcər, Füzuli adlı dağam.
Neçə dəfə soyqırım, Şamaxı, Bakı, Quba,
Yaddaşdan silinməyən, qanlı məzarlığım var.
Qan verən Xocalıyam, yaralı Ağdabanam,
Sünkgülərə keçilmiş bütöv Azərbaycanam.

Yetmiş il imperiyanın əsarəti altında,
İnildədi millətim neçə min dərd qatında.
Nəhayət ki, qazandım müstəqillik adını,
20 yanvar ünvanlı qan yazdı muradımı.
Amma ki, sarsılmadım, qürur adlı cahanam.
Mən Odlar ölkəsiyəm, bütöv Azərbaycanam!

Sevinc Həmzəyeva

İstəmirəm Yerlə Səma Mənim Olsun

İstəmirəm yerlə səma mənim olsun
İstəyirəm yerin, göyün arasında
Sakit, rahat, dinc bir guşə
Və... sevgilim mənim olsun!..

İstəmirəm mavi dəniz mənim olsun
İstəyirəm dodaqlarım sudan ötrü
Yanıb külə dönməməkçün
Bir gilə su mənim olsun!

İstəmirəm sevinc içrə üzüm hər an
İstəyirəm kədərimin yarısıcan
Xoş anlarım, gülər günüm
Təbəssümüm mənim olsun!

İstəmirəm bir əbədi ömrüm olsun
İstəyirəm, nə qədər ki, yaşayıram
Öz sevgimi dəfn etməyim
Mənim sevgim mənim olsun!...

Məhmət Ömər Kazancı Şeirində Savaşın Poetik İfadəsi

Azərbaycan ədəbiyyatşünaslıq elminin patriarxı Yaşar Qarayev yazır: “Bizim üçün İraq Füzulidən, Füzuli Kərbəladan başladığı kimi, Kərkük də, Qəzənfər Paşayevdən başlayır.” Həqiqətən də, uzun illər həsrət qaldığımız, “bir zamanlar tək, 9 vahid torpaq halında olan indi iki ayrı ada halına gəlmiş Kərkük və Azərbaycanı - “bu iki adanı bir birinə bağlayan körpü” rolunu Azərbaycan kərkükşünaslığının banisi” (T.Haciyev) professor Qəzənfər Paşayev üstlənmişdir. Bu gün bir müddət ədəbi-mədəni bağlarımızın qırıldığı Türkmən eli-Kərküklə əlaqələrimizin genişlənməsi, elmi və ədəbi əlaqələrin qurulması ürəkaçan və sevindiricidir. Son zaman böyük bir heyətlə türkmən qardaş və bacılarımızın Azərbaycanda olması bunun bariz nümunəsidir. Birlikdə iştirak etdiyimiz elmi simpozyum və tədbirlərdə bir-birimizlə görüşüb söhbət edir, fikir bölüşürük. Bu söhbətlərdə daha çox Kərkükdən danışırıq. Bu gün Kərkük deyincə yadıma Bağdad universitetinin dosenti, dostlarım Nadia Jassen, folklorşünas alim Nejdət Yaşar Bayatlı və müasir Türkmən ədəbiyyatının nümayəndələrindən Əbdüllətif Bəndəroğlu, Məhəmməd Mehdi Bayat, Sabah Abdulla, Səlahəddin Naci, Şəmsəddin Türkmən, Sabir Dəmirçi, Nəcib Şeyx Vahab, Orxan Həsən, Burhan Yaralı, Cəlil Qazançıoğlu, Husam Həsərət, Əsəd Ərbil, Kamal Mustafa Dakuklu, Faruk Faiq Köprülü, Rza Çolaqoğlu və şeirləri üzərində düşüncələrimi paylaşmaq istədiyim professor Məhmət Ömər Kazancı gəlir.

Bəhs edəcəyimiz Məhmət Ömər Kazancı Türk dünyasında tanınan elm adamı olmaqla yanaşı, həm də sevilən bir şairdir. O, Türkmən Qardaşlıq Mərkəzinin (TQM) idarə heyətinin sədri, İraq türklərinin ən geniş yayılmış jurnalı olan “Kardeşlik” jurnalının baş redaktoru vəzifələrində çalışıb (2005 - 2013). Sonralar bu ocağın fəxri prezidenti seçilib. İraq Universitetləri Professorları Dərnəyi və Türkmən Ədəbiyyatı, İraq Ədəbiyyatı və Avrasiya Ədəbi Dərnəklərinin idarə heyətinin üzvüdür. Bütün bunlarla yanaşı, elmi təcrübəsində onun dünyanın tanınmış jurnallarında ingilis, ərəb və türk dillərində 45-dən çox elmi araşdırması dərc etdilmiş, 22 ali təhsil (magistr və doktorantura) tələbəsinə elmi rəhbərlik etmişdir. 4 patenti var. Professor M.Kazancının ərəb dilində yazdığı iki elmi əsəri: “Mikrobiologiyanın Sənayeyə Tətbiqi” və “Molekulyar Biologiya” adlı iki elmi əsəri Bağdad Universiteti tərəfindən dərslik kimi nəşr edilmişdir. Onun İraqda, Türkiyədə hekayə və araşdır-

ma yazıları yayınlanmış, “Sənə doğru” (Bağdat, 1979), “Şarkıca konuşmak” (Bağdat, 1984), “Cam ardından bir öpüş” (Bağdat,1987), “İnci üstünə inci” (Bağdat,1990), “Şafak” (Nusrət Mərdan və İsmət Özcanla birgə) (Kerkük, 1990), “Türkmən öykücülüğü” (Bağdat,1994), “Bir ömür yetmiyor” (Kerkük, 2003), “Ölümə zaman erkən” (İsmət Özcanın yaşamı və şeirləri) (Erbil, 2005), “Nəs-rəddin hoca Kərkükdə” (Bağdat,2007), “Türkmən öykücülüğü” (araştırma – Bağdat, 2007), “Atəş çəmbəri” (Bakı, 2008), “Qıgılcım” (İstanbul,2008), “Türkmən ədəbiyyatında ilk hekayə: Mübarə eşqi” (İstanbul, 2009) “Kerkükdə gül zamanı” Ərəb dilində hekayə antologiyası. (Nusrət Mərdan ilə birgə). (Bağdat, 2009), “Hüzün qağayaları” (Nusrət Mərdan ilə məktupbaşmalar), (Kerkük, 2010), “Gündem işğal” (Kerkük,2010), “Yeni İrak qəzeti. Tədqiqat. (Kerkük, 2011), “Qadın qəlbi: yüz il öncə yazılan bir roman: Hayrəttin Farukî: İncələmə və sözlük” (Türkiyə, 2013) adlı şeir, hekayə və araşdırma kitabları nəşr olunmuşdur.

Məhmət Ömər Kazancı Kərkükdə doğulub (1952). Kərkük onun ən böyük sevdası, eyni zamanda yarasıdır. O Kərkük ki İraqın 4 böyük şəhərindən biridir və başından “qəzavü-qədər” heç əskik olmur. O Kərkük ki, hələ də problemləri həll olunmayıb. Məhmət Ömər Kazancı poeziyasında Kərkük bütün gözəllikləri, sosial dərdləri, siyasi problemləri ilə, bütövlükdə Şərq bütün problemləri ilə inikas edir.

Bildiyimiz kimi, XX əsrin sonunda Orta Şərqdə başlanan savaqlar XXI əsrdə hələ də davam edir. İllərdir döyüş meydanına çevrilən Yaxın Şərqdə məzhəb savaşı XXI əsrdə də səngimək bilmir. Əksinə XXI əsrin əvvəllərində coğrafi sərhədləri genişləndirmək məqsədi ilə qarşıdurmalar günü-gündən daha da qızıqdırıldı. Yaxın Şərqdə sonsuz görünən müharibələrə səbəb ola biləcək müqavimətin ilk əlamətləri özünü göstərməyə başladı. Baş verənlərin memarı olan Qərb, müsəlman dünyasının ideoloji müstəvidə çalxalanmasının hansı istiqamətdə davam edəcəyini seyr etdi. Bu Orta Şərqi xəritəsinin yenidən dəyişdirilməsi üçün zəmin hazırlıqları idi. 28 sentyabr 2013-cü ildə “New York Times” (ABŞ) qəzetindəki xəbərlərdə yer alan xəritədə “Yaxın Şərqi xəritəsi yavaş-yavaş yenidən çəkilə bilər”, - qeydi xəbərdarlıq xarakteri daşıyırdı. Xəritədə Orta Şərqi alacağı forma, Robin Raytın imzaladığı təhlildə Orta Şərqdə 5 dövlətin necə parçalanaraq 14-ə qədər

artacağını göstərilir, Səudiyyə Ərəbistanı, Yəmən, Suriya, İraq və Liviya kimi ölkələr bir neçə yerə bölünür. “New York Times”ın yeni Yaxın Şərq proqnozuna görə, 5 ölkədən 14 ölkə yaradılacaq. İraqın Şərqində kürd bölgəsi, ortada sünni dövləti, paytaxt Bağdadın cənubunda da bir şiə dövləti qurulacaq. İŞİD terror təşkilatının İraq və Suriyadakı stratejik önəm daşıyan əraziləri ələ keçirməsi və s. Yaxın Şərq ssenarilərini ehtiva edən xəritədə, Robin Rayt Şərqlə bağlı təhlilində Liviya, Suriya, İraq, Səudiyyə Ərəbistanı və Yəməndəki etnik və məzhəb gərginliyinə toxunur, bölgəni iqtisadi və siyasi böhranların gözlədiyini də bəyan etməyi unutmur. Bu xəritənin yaradılması üçün Orta Şərqdə illərdir nələr edildiyi məlumdur. İraq türkmənlərinin yaşadığı Kərkük də bu planlamadan öz nəsibini aldı. Bir neçə il öncə Böyük Britaniyanın “Time” qəzeti yazırdı ki, “Kərkük partlamağa hazır bir bombadır.” Kərkükün polis idarəsində vəzifə sahibi olan türkmən - Najim Ömər, Kərkükü “qaz sızan bir təbii qaz borusu”na bənzətmişdir. Amma bu bombanın fitilini qoyanlar, az öncə bəhs etdiyimiz kimi süni şəkildə yaradılan məzhəb qarşılıqlı yaradanlar idi. Bütün bunlar, Kərkük yaxın keçmiş və bu günü ilə Məhmət Ömər Kazancının poeziyasında geniş şəkildə öz əksini tapır. İ

İllərdir İraqda yaşanan tarixi hadisələrə şahidlik edən şair, yaşanan tarixi nəzmə çəkir, zaman-zaman tarixə ekskursiya edir. Bu baxımdan, Kərkükün taleyi kimi, Kərkük qatarını ardından baxan şairin düşüncələri də həm hüznüdü, həm düşündürücü.

“Bir tren vardı
Büklüm büklüm
Salıverirdi dumanını
Evimizin üstünə
Püf.. püf.. püf diye okşardı
vagonlarını
Ardınca çekerken
Bir istasyondan
diğərinə...”

Bir tren vardı
Kərkük’ün göğsünə
Başını dayardı
Yorulduğu zaman” (Kərkük qatarının ardından).

Şairin yaddaşında həzin xatirələrlə həkk olunan qatar sıradan bir qatar deyildi. “Yorulduğu zaman başını Kərkükün köksünə dayayan” Kərkük qatarı idi. Bu qatar, “Kərkükə girərkən babasız çocuklara əl salları”, “qıtlıq günlərində un daşıyırdı.” Savaş günlərində digər qatarlar kimi, Kərkük qatarının da missiyası dəyişir. Cəbhəyə əsgər daşıyır, Kərkük qatarı:

“Bir tren vardı
Kərkük’e girərkən
Babasız çocuklara
əl sallardı
Un taşırdı
Kıtlıq günlərində
oradan oraya
Savaş günlərində
Asker taşırdı
cepheyə” (Kərkük treninin ardından).

Vaxtı ilə xoşbəxt anlara şahidlik etmiş, hər işə yaramış bu qatar “Muskonun Fatmasını Kərkük qalasından Ərbil qalasına gəlin aparmışdı.”

“Bir tren vardı
Muşko’nun Fatma’sını
Gəlin götürdü
Kankalasında
Erbil’in kalesinə
Kərkük’ün kalesindən” (Kərkük treninin ardından).

Artıq qatar gəlin aparmır, çocuklara əl sallamır, cəbhəyə silah, savaşa əsgər daşıyır. Çünki il 2010 deyil, 2014-cü ildir. “Havadis” var: “1900-cü illər çox geridə qaldı. “Qara gözlüklü bir amcanın əlində gördüyü” “Havadis” qəzeti şairi haldan-hala salır. M.Ö.Kazançının “Sen kimsin, amca” xitabıyla başlayan şeirində bir çox həqiqətlərə işıq tutulur. Şair, “Ahmet Medeni hocanın” çıxardığı “Havadis” qəzetinin çıxarıldığı sakit günləri xatırlayır, “gözlüklü amcanın” əlinə haradan keçdiyini və qəzetin hələ də çıxdığını sual edir:

“Bu gazete Havadis gazetesi
Eline nasıl geçti nereden
Bu gazete bizimdir üstünde mührümüz var
Ahmet Medeni hocamız çıkarırdı
Makine gibi bir adamdı yorulmazdı çalışmaktan
Hâla çıkıyor mu, kimdir çıkararan
Nereden bu haberler kimden.”

Yaşananlar kimi, “Havadis”lər də (xəbərlər) çox acıdır, ağırlıdır, ölüm qoxuludur:

“-Yine can kaybı var
-Yine patlamalar
-Yine döndü kan gölüne
Yetim Tuz, bİkes Kerkük
-Yine vuruldu Telafer
Yüreğinden yaralı.”

Şair “Havadis” şeirində Türkmənelinin, bütövlükdə İraqın düşdüyü ağır durumu, savaş günlərini, bu günlərdə mühabirlərin – naşirlərin qalmadığına toxunur, daha bu ölkədə “muhabir”lərin (naşir) yerini “mühbirlərin” (xəbərçi) aldığı vurğulayır:

“Muhabir kalmadı bu ülkədə muhbirlər var
Herkes birilərini ihbar ediyor birilerine
Herkes yakınıyor birbirini birbirindən
Peşində değıl “havadisın” kimse amca” (Havadis).

Artıq nə bu şəhər o şəhərdir, nə də xəbər o xəbər. Geriyə qalan ancaq “şəhərin adıdır”, “bir də Ahmet Medeniye benzeyen biri” – Tərzibaşı. Savaşa düşmən olan “Bütün güvercinlər göç etmiş çotkan” buralardan. “İstərsən əlindəki “Havadis”lə səni götürəlim “Ahmet Medeniye benzeyen hocamız Tərzibaşıya.”

“Sen kimsin gelmişsindir neredən
Bu gazete elində ne gezer
Taşdığı mesaj ne, kimdən
2014’teyiz.” (Havadis).

Savaşın faciələrinə biganə gala bilməyən şair, müharibə ocaqlarını yaradanları, Orta Şərqi ölüm, ağrı, səfalət gətirənləri “Azrail Kardeşlerimiz” adlandırır (zaten ilk cinayəti də qardaş qardaşa etmiş, Qabil vurub Habili öldürmüş). Şair poeziyasında əzrail qardaşlarıyla fikir bölüşür. “Din adına Əcnəbi silahlarıyla adam öldürmələrinə”, “savrulmuş bir millətin başından hesablarının yanlış olduğuna”, “Bu suçları işləməyin bir maskara” olduğunu xatırladır:

“Azrail kardeşlerimiz
Bu silahları ecnebler üretmiyor mu?
Haram değıl mi ellerinize almanız
Abdestinizi bozmuyor mu?
Öldürürken insanları
Ne zaman anlarsınız
Azrail kardeşlerimiz
Savrulmuş bu millətin başından
Hesablarınız yanlış” (Azrail kardeşlerimiz).

Şair, “Vazgeçtim, şiirle çözülmüyor millətin derdi”, - desə də, yaşananları yazmadan dura bilmir. Gördüyü mənzərənin dəhşətini, Ümüştə şəhərinin düşdüyü açınacaqlı, dözülməz vəziyyəti anladır. Eyni zamanda, Qərbin Şərqi siyasətini, İraqdakı siyasi durumu, insanların çəkdiyi zülmü, savaşın dərdlərini, bu torpaqlarda gedən siyasi oyunları dilə gətirir:

“Öyle olaylar yaşanıyor dışarıda ki

Her dakika başına, her kese dair
Kimsenin hatırı kalmasın diye
Herkes payını alıyor
Rezil rüsvay
Pembe düşlərə yer kalmadı.
Ümüştə Rüyaları Ankalar dolduruyor
Çalan çalanın çırpan çırpanın
Bildikleri gibi savuruyor
Bildikleri gibi savıyorlar
Petrolün donu düştü
Patronunki düşmüyor
Nasıl ki düşer Ümüştə
Uçkurusunu Amerika bağlamış
Milletin canı çıksın” (Ümüştə).

Savaşın gətirdiyi ən dözülməzi, uşaqların düşdüyü səfaləti, aclığı, ölümü, anaların fəryadını, İŞİD -in etdiyi vəhşilikləri, “Pər - pərişan” şəhərlərin halını misralarında təsirli bir şəkildə ifadə edir:

“Annelerin çığlıkları melekleri indirdi gökyüzündən
Çocuklar hâlâ aç melekler hâlâ aciz
Bir yandan İŞİD kırıyor
Hain eller kırıyor öte yandan
Tüm ağaclar budandı
Sevdiğin şehir Ümüştə
Pər pərişan.” (Ümüştə).

Şair, Ümüştəni (İraqda şəhər) üzölsün, bir daha Mo-sulu görə bilmədiyini üzölsün, yoxsa Kərkükün həll oluna bilməyən, “kör düyüm”ə dönmüş taleyinə? Kərkükün taleyini “kör düyüm”ə bənzədən şair, oyunun ucunun şeytanın əlində olduğunu, bu şeytan yenilməsə, son düyünün çalınmayacağını altını cızır:

“Gözler Musul’u artık
Göremez hale geldi
Kale nerde top kimde,
O canım Kerkük kimde,
Belli ki kördüğümde
Oysa Bağdat, Bağdat güya
Hâlâ elde duruyor.
Her kes uzansam diyor
Tutacağım ucunu bu oyunun
Her kes de biliyor ki
Ucu şeytan elinde
Şeytanı yenemezsek
Çalmayacak son düdük (Son düdük).

Düşüncələrini şeirlərinə pıçıldayan, bəzən “dövrən”i, bəzən “divanı” söyən şair, bəzən də özü-özünü ittiham

edir, “Ulan Kazançı, sen yenimisin burda, bu ülkenin göbeğinin böyle kesildiğini bilmiyormusun?”

“Ulan sen ne zaman anlarsın ki
Bu ülkenin göbeği böyle kesilmiş
Böyle dökülmüş suyu
Ağzı burnu kan içinde kalû belâ’dan
Ulan sen Kazancı yeni misin burada
İlk mi çekiyorsun bu kara dumanları içine
İlk mi soluyorsun bu kirli havaları
İlk mi duyuyorsun
Yürekleri parçalayan bu çığlıkları
İlk mi görüyorsun bu din soytarıları
Nasıl kıyımlar işliyor din adına
İlk mi, ilk mi... bütün bunlar
Eskiden de vardı...” (Ulan Kazançı sen yenimisin burda).

Şairin “əskidən də vardı”, - deyə vurğuladığı hadisələr, savaş, parçalanma, məhzəb savaşları Birinci Dünya Müharibəsində də yaşanmış, Orta Şərq parçalanmış, 400 yüz il Osmanlının idarəetməsində olan Kərkükün, Mosulun taleyi ingilis cəsusları tərəfindən həll olunmuşdur. Bir az düşünməyi, yaşananları xatırlamağı tövsiyə edir şair. Xatırladıqca da “bu salgınları” durdura bilmədiyinin səbəbini anlayacağı”nı vurğulayır:

“Bulaşmadık cüzdən kalmadı
Ötedə kırk harami beride kırk harami
Gücün nasıl yeter anlatmaya
Bu hayalî filmləri çocuklara
Kendini kahramanlarla bir tutma
Kim olursun sen, unutma
Ulan sen Kazancı yeni misin burada
Hiç mi hiç değmedi tırnağına
Namertlerin taşları
Hiç mi hiç kanamadı burnun
Sevgilinin uğruna
Nerede taviz vermedin ki ele ayağa” (Ulan Kazançı sen yenimisin burda).

Şair, şeirlərində yaşananların, savaşın, ölümün, acılığın, bir sözlə müharibənin gətirdiyi dəhşətlərin poetik rəsmini çəksə də, şeir onun üçün bir başqa mahiyyət daşıyır. Kazançı, üçün şeir “karanlıq odalara aydınlıq gətirən günəş”dir, “yüzlerden kir gideren su”dur, “kini kökten söken sevgi”dir, “içimizə çəktiyimiz hava”dır, “umut”dur:

“Günəş gibidir şiir
Aydınlıq getirir
Karanlıq odalara

Su gibidir şiir
Kir giderir yüzlerden
Sevgi gibidir şiir
Kökten söker kinləri.”
Şeir içimizə çəktiyimiz hava gibidir,
Oksijen taşır yüreklərə, Umut taşır...” (Şeir kimi şeir).

Onun yazımızda bəhs etdiyimiz şeirləri yazılarda şairin içinə çəkdiyi hava, məcazi ifadə etsək, dərd, kədər, ağrı, iztirab, ölüm, müharibə dəhşətləridir. Şeirlərində anladıkları Yaxın Şərqdə yaşananların poetik ifadəsidir. Türkmən elinin - Kərkükün, Mosulun “kör düğüm”ə bənzətdiyi taleyinin, inikasıdır. Şairin fikrincə, dərdlərini pıçıldadığı şeir, “Eli gibi dostu”, “gözü gibi yoldaşı”, “kalbi kimi kardeşidir.” “Yıldız gibidir şiir, ele, avuca sığmayan, renkli düşler getiri uykulara, karanlık gecelerde.” “Gece bahçelerinden yıldızları toplayıb öksüz çocuklara karşılıksız sunulan” şeir, “Yalan dünyamızın ən doğrusudur.”

“Yıldızları derler toplar
Gece bahçelerinden
Öksüz çocuklara sunar
Bedava karşılıksız.
Elimiz gibi dostumuzdur şiir
Gözümüz gibi yoldaşımız
Kalbimiz gibi kardeşimiz.
Yıldız gibidir şiir
Ele avuca sığmayan
Renkli düşler getirir
Uykulara
Karanlık gecelerde
Düş şiirle düştür
Gerçek şiirle gerçek
Su şiirle sudur
Ekmek şiirle ekmek
Ve yalan dünyamızın
En doğrusudur şiir” (Şiir gibi şiir).

Müəllifə, “Yalan dünyamızın ən doğrusu” saydığı şeir yaradıcılığında uğurlar arzulayır, qələminin yalnız sülh-dən, sevgidən, Kərkükün, Mosulun, Telaferin xoş, fira-van günlərdən yazmaq, bütövlükdə Yaxın və Orta Şərqə, savaşsız, açıq, mavi səma diləyi ilə yazımızı bitiririk.

Hasretlik İşi

Nedir duyduğum bu kuvvetli his yar?
Eyleme beni koca derdinle kâh'r.
Oluverdi bu divane gönül har.
Hasretlik benim yanıma kalır kâr!

Değmese bile meşkle gözler göze ,
Bilin ki her vakit gönül gönülle.
Hülyalarda söyler hayali dille.
Gerek ola mı hiç gama , kedere?

Özlem kolay gelir hissetmeyene.
Hasret ağır yüktür bunu bilene.
Allah kolaylık ihsan ede,
Hakiki özlemle imtihan edilene.
Vesselam!

Minirə Dadaşqızı

Türkün Uca Bayrağı

Çox söylədik, tökmədin öz ətəyindən daşı,
Ey yağı , sən istədin bil ki, qanlı savaşı!
Oyandı artıq Türkün,Boz qurdun qan yaddaşı,
Önündə sərt fırtına ,sel duruş gətirməyib,
Türkün uca bayrağı, döyüşlərdə enməyib!

Əsrlərdir bəslədik sənini kimi ilanı,
Sən yaxşı tanımadın ,sənə dayaq duranı,
Dön yaxşı bax tarixə,xatırla Atillanı,
O atəş damardadır,bil ki,hələ sönməyib ,
Türkün uca bayrağı ,döyüşlərdə enməyib!

Hələ gec deyil ,götür şikəstini,sağını,
Bu müqəddəs yurdundan çək murdar ayağını,
Ali Baş Komandana qaldır ağ bayrağını,
Qılıncının altından keçəni öldürməyib,
Türkün uca bayrağı döyüşlərdə enməyib,
Türk oğlu türk heç zaman döyüşdə yenilməyib!

Payız Yarpağı

Yenə ayaqlar altda payız yarpağı,
Üzülüb budaqdan sərilir yerə.
Xəzəllər səpilib örtüt torpağı,
Var olan yox olur, göz görə-görə.

Təbiət sovurub baxça-barını,
Yarpaqsız ağaclar yetimə bənzər.
Elə bil itirib könül yarını,
Yarpaqlar torpağın bağrında gəzər.

Təbiət sirlidir ilmələr düyün,
Niyə o gözəllir saralıb solur?
Payızda üzü də tutulur göyün,
Küləklər budağın yarpağın yolur.

Utanar ağaclar çılpalıqından
Gəlin duvağı tək qarı gözləyər.
Keçib getsən əgər xəzan bağından,
Əzilən yarpaqlar vida söyləyər.

On İki Yaşın Sevinci (Hekayə)

– Ata, nə olar, az iç bu zəhrimarı! Ayaq altında diyirlənən boş araq şüşələrinə nifrətlə baxan yeniyetmə oğlunun bu fəryadına heç əhəmiyyət vermədi, sanki bu sözləri ona yox, daşa-divara deyirdilər. Şişkin gözlərini güclə açıb oğluna və evin bir küncündə çarpayıda yatan xəstə arvadına tərəf boylandı. Sərxoş ata hər şeyi qatı duman içində görürdü. Bu ailənin mizan-tərəzisi çoxdan pozulmuşdu. Evə kefli gələn kişi hər gecə yaratdığı qalmaqal, dava-dalaşla kiçik yaşlı oğlunu, yüksək qan təzyiqindən əziyyət çəkən arvadını, hətta qonşuları da boğaza yığmışdı. Heç bir nəsihəti, yalvarışı vecinə almırdı.

Oğlunun “ata, sabah mənim ad günüdür, istərdim ki, bizim də süfrəmizdə gözəl yeməklər olsun, sinif yoldaşlarımla bu günü qeyd edirəm” deməsi də heç nəyi dəyişməmişdi. Bu sözləri söyləyib evdən həmişəki kimi yarıac, yarıtox çıxan oğlan məhəllədə yaşadları ilə qarşılaşsa da, onlara bənd olmayıb yoluna davam etdi. Hara gedəcəyini heç özü də bilirdi.

Başında qarışıq fikirlər dolaşırdı: “Niyə atası qeyri-normal həyat tərzini keçirir. Alkoqol düşkünü olduğu üçün onu işdən çıxarıblar. Əcaib hərəkətləri, kobud davranışı ilə anamı da xəstə edib. Belə həyat, görəsən, nə vaxt bitəcək?”

Əsən soyuq külək sanki iliyinə işləyirdi. Gödəkçəsinin yaxalığını qaldırdı, əllərini cibinə qoydu. Yenə də üşüyürdü. Parkın girəcəyində payız küləyinin sovurduğu xəzəl qalaqları qərribə bir gözəllik yaratmışdı. Ayaqlarını qızılı yarpaq topalarına çırparaq yeri yirdi. Gümüş rəngli, parıltılı bir əşya ayağına toxundu. Xəzəllərə tərəf əyilib diqqətlə baxdı. Təptəzə Ayfon telefonu idi. Telefonu yerdən götürdü. Hətta sevindi də. Ani olaraq düşündü ki, “bu bahalı telefonu satsam, xeyli pulum olar, evimize çoxlu ərzaq, anama dava-dərman və təzə paltar alaram. Axı, sabah həm də ad günüdür.” Elə bunları götür-qoy edirdi ki, əlindəki telefon zəng çaldı. Bu qəfil zəngdən yamanca diksindi. Telefonun ekranında bu sözlər yazılmışdı: “Anamın zəngi.” Telefonu itirən şəxsin anasının zəngləri isə bir an ara vermirdi. Övla-

dından nigaran qalan ana cavab almaq üçün israrla zəng edirdi.

“Axı, telefonu açma bilmərəm, cavab versəm, telefonu mütləq qaytarmalı olacağam. Bu, sanki oğurluq malı gizlədən, həyəcədən əlləri titrəyən oğlanın düşüncələri idi. Birdən öz anasını xatırlayıb qeyri-iradi telefonu açdı və cavab verdi.

– Kimsiniz, qızımın telefonu niyə sizdədir? Neçə saatdır ki, qızımla danışa bilmirəm. Onun başından bir tük əskik olsa... – Ana qırıq-qırıq danışır, qəhər onu boğurdu.

– Qızınız barəsində heç nə bilmirəm. On dəqiqə öncə bu telefonu xəzəllərin arasından tapmışam.

– Bəs mənim qızım hanı? Siz özünüz indi hardasınız? Parkın sağındakı kiçik bağda? Nə olar, mənə qızımdan bir xəbər deyin... Deməli, o, haradan keçibsə, telefonunu orada itirib. Yəqin yaxın məsafədədir. Telefonu söndürməyin lütfən... İndi maşına minib gəlirəm.

Oğlancığaz ananın təlaş dolu səsini dinləyə-dinləyə sövq-təbii qızın axtarışına çıxmışdı. Qaş qaralır, parkdan əl-ayaq çəkiliydi. Kiçik bağda da sakitlik idi. Yamyaşıl, sıx çətirli ağacların arasındakı skamyada tənha bir qızın oturduğunu görüncə, ona yaxınlaşdı. Gənc qızın bənizi qaçmışdı, solğun çöhrəsindən şiddətə məruz qaldığı duyulurdu. Ağ köynəyinin qolları kəsik-kəsik olmuş, pərişan saçları kürəyinə dağılmışdı.

Qıza yaxınlaşıb:

– Siz telefonunuzu itirmisiz? – deyə soruşdu.

Qız qəfil sualdan diksindi:

– Bunu hardan bildiniz?

– Sizin Ayfonu tapmışam. Alın, ananızla danışın.

Gözlənilməz təklifdən şaşıran qız ağlamsınaraq anasına bunları nəql edirdi:

– İki nəfər üstümə şığıdı. Ətrafda kim-sə gözə dəymirdi. Başım-gözümə vurmağa başladılar. Məndən pulumu və telefonumu istəyirdilər. Lap vəhşiləşmişdilər. Yekəpər oğlan çantamı alıb qaçanda o birisi də onun dalınca yüyürdü. Mən cibimdə gizlədiyim telefonumu gücüm çatınca uzağa – xəzəl tökülmüş

dar ciğira tulladım. Düşündüm ki, sonra özüm tapıb sənə zəng edərəm, dalımca gələrsən. Nə illah etdim sə, gözümə dəymədi, heç cürə tapa bilmədim. Üzgün görkəmdə və pulsuz evə necə qayıdaydım? Sonrası isə artıq sənə bəllidi... Kaş belə bir qardaşım olaydı, ana...

Ertəsi gün səhər sərxoş kişinin qapısı döyüldü. Başı bədəni üstündə güclə dayanan, gecəki kefliliyindən bir az ayılan kişi gözəl geyimli, şux qamətli bir xanımı kandarda görəndə təəccübünü gizlədə bilmədi. Qadın gətirdiyi hədiyyələri, pal-paltarları, ərzaq bağlamalarını və zərfin içinə qoyduğu pulu elə dəhlizdəki kiçik masanın üstünə düzüb:

– Çox tərbiyəli, ağıllı oğlunuz var, – dedi. Onun yerinə başqası olsaydı, tapdığı bahalı telefonu heç qaytarmaq barədə düşünməzdi. Üstəlik o, hələ oğru-cibgirlərin əlindən qurtulmuş qızımı bu telefonla tapmaqda mənə kömək eləyib. Daha hansını deyim... Kaş mən də belə bir fərasətli, zirək oğlum olaydı... Hədiyyələr onundur. Bu azyaşlı, saf ürəkli oğlanın yaxşılığını heç vaxt unutmarıq.

Oğlunun ünvanına birnəfəsə deyilən xoş sözləri, alqışı eşidən ata yerində donub qalmışdı. Dumanlı gözləri ilə bu çağırılmayan qonağa baxır, yaraşlıq, qədd-qamətli xanımın söylədiklərini dinləyirdi. Qonağın hüzur dolu səsi o qədər məlahətli idi ki! Evin bir küncündə, çarpayıda yatan xəstə ana yorğan-döşəkdən silkinib ayağa qalxmış, dəhlizə çıxmışdı. Maraqlı mənərə idi.

Hekayəmizin azyaşlı qəhrəmanı isə gözə dəymirdi. O, dəhlizə açılan qapının arxasında dayanıb ötən günün olayları barədə düşünürdü. Qızına görə dünən sıxıntı keçirən ana ilə də görüşməliydi. O, irəli yeriyib qadınla köhnə tanışlar kimi salamlaşdı və onu içəri dəvət etdi:

– Təsədüfə baxın ki, bu gün mənim ad günündü, on iki yaşım tamam olur. Gəlin, birlikdə qeyd edək!

Arzu Nehrəmli

Gəlir

Günün naz-neməti, bəhəri dilxor,
Sevinci pərişan, kədəri dilxor,
Sübhü çaşbaş qalib, səhəri dilxor,
Yorğun sabahların yuxusu gəlir.

Səssizlik hay çəkir, haray görünür,
Son ümid qətlinə qərar görünür,
Nə ulduz sayrışır, nə ay görünür,
Üstümə gecənin ağrısı gəlir.

Könlüm, bulaşımı günah- suçamı,
Arzuda buna tab, buna güc hanı?
Ümidim, dur bağla qapı-bacanı,
Havadan ayrılıq qoxusu gəlir.

Sənin Üçün

Təkəm yenə bu axşam
Sən də hardasa təksən.
Musiqi dinləyirəm,
Musiqi dinləyirsən.

Bəlkə də ayrı-ayrı
Şopeni dinləyirik.
Biz zamandan qopmuşuq
Zamanı neyləyirik.

Nə məni tanıyırsan
Nə tanıyıram səni.
Bəlkə məndən böyüksən
Bəlkə kiçik nə bilim.

Bəlkə doğulmamısan
Heç
Tanrı yanındasan
Bəlkə yad bir adamın
Soyuq qucağındasan

Hər sabah ümid doğur
Axşam ölür içimdə
Hər gün kədər şumlayıb
Ağ gül əkir saçımda.

Bu gün də sənsiz keçdi
Yenə görüşmədik biz
Ömrümüz bir teatr
Tamaşa gedir səssiz.

Tükendim

Senden önce benim dünyamda yoktu ne dert ne tasa,
Oysa şimdi sayende dopdoluyum onlarla tıka basa.
Unuttum gülmeyi, neşeyi büründüm yasa,
Tükendim artık çekemiyorum, çekemiyorum.

Bir yarasın içimde durmadan kanayan,
Unuttum ben bile kendimi kalmadı beni tanıyan,
Bir sarhoş gibi ayakta duramayan,
Sürünüyorum şimdi yerlerde kalkamıyorum.

Ölümsüzdü sana olan büyük aşkım.
Unutmak zor geliyor kaldım şaşkın.
Senin yüzünden acıklı çalıyor gönül şarkım.
Dinledikçe üzülüp ağlıyorum, ağlıyorum gülemiyorum.

Yalan vaatlerle beni aldattın,
Neşeyi kederi birbirine kattın,
Sonra solmuş bir çiçek gibi yerlere attın,
İstesem de seni aklımdan atamıyorum, atamıyorum.

Düşündüm bütün bu olanları şöyle bir durup da,
Baktım ki hala duruyorum dimdik ayakta.
En sonunda başardım tüm çektiklerime koydum bir nokta.
Şimdi gel gör beni sensizliğin içinde benimle mutluluk dorukta.

Kabulümdür

Günlerin battığı yer, yâri kat kat sararken
Hüznü yele 'dökse de', 'borası' kabulümdür
Tan yerinin kadehi benden içip kanarken
Cefâ tartıp 'bükse de', 'darası' kabulümdür

Ah ,bağrımdaki cânım, özlem vurdu derinden
Derbederce inleyip süzöldüm kederinden
Rabbim, beni görsün de saklasın beterinden
Leblerime 'baksa da' , 'sorusu' kabulümdür

Uçsuz bucaksız çölde tek başına bizârken
Hele kızgın kumlarda tutuşup da tozarken
Yalın ayak adımla kâhırları sezerken
Sûretimi 'yaksa da', 'yarası' kabulümdür

Camiler minareler, işte buldum orası
Kaniyor yüreğimin her yarası beresi
Ulu Peygamberin ilk kibledeki yöresi;
Şol Mescid'i 'Aksa'da', 'burası' kabulümdür

Varıp da eşiğine alnımı koyuverdim
Bu aşk belâsı dedim,derdimi soyuverdim
El açtığım duayı kaç defa sayıverdim
Tekerrür dert 'aksa da', 'keresi' kabulümdür

Heybeme doldurduğum maverâdaki yangın
Örümcek ağı gibi ruhumu sardı yaygın
Sabır ile bekleyen dakikaların yılgın
Vaveylâsı,'yük'se de', 'nârâsı' kabulümdür

En Leylâ şarkı ile muradında gezerken
Letâfet süzgeçinden notaları süzerken
Rebab telleri çalan ruh sesini sezerken
Keder tozu 'ekse de', 'korusu' kabulümdür

O'nu sevda bağımnda dererim kimlere ne
Talip olan hüsrana sererim kimlere ne
Belki mazlûm gölgede eririm kimlere ne
Varla yoku 'çoksa da', 'arası' kabulümdür

Bu canhıraş feryâtlar ne vakit devâ bulur
Bulamazsa ,yığılıp kalan hasret, lâl olur
Oysa ki,yüreğimde yıldırımlar savrulur
Her gün şimşek 'çaksa da' 'süresi' kabulümdür
Öteleri 'yoksa da' 'berisi' kabulümdür

Ben de Bilirdim

Ben de bilirdim
Güneşi ödünç almayı
Teri soğutmayı
Yel esince kaçmayı
Kitaba ayrıç koymayı
Yağmura kızgın olmayı
Gözlerin kalsın istedim
Camdın:
“kessin” dedim

Ben de bilirdim
Yamaca kent kurmayı
Trensiz kalmayı
Yollara ekmek bırakıp
Yalın ayak koşmayı
İçimde tütsü buharı
Közün kalsın istedim
Ateştin:
“Yaksın” dedim

Ben de bilirdim
Akşam kızılı gibi batıp
Sözlerine naftalin basıp
Kalbe giden yolu kapatıp
Gülcesini dağıtıp
Yeniden bahar yaşamayı
Yokluğun kalsın istedim
Kardın:
“Yağsın” dedim

Ben de bilirdim
Can evinden çıkmayı
Sazın diline vurmayı
Karıncaları dağıtmayı
Olamadım senin gibi
Bir tabut bıraktın oymalı
Gönlün olsun istedim
Zülfikârdın:
“Öldürsün” dedim

Ben Anadolu'yum

Tenim Anadolu toprağı kokar
Gözlerim Tuz Gölü, yüreğe akar
Dilim cazibeli bazen de yakar
Ruhum Anadolu uçuşur gökte!

Bakışlarım Hasan Dağı heybetli
Duygu dünyam mutlu kedere kitli
Hep bismillah derim, dil bereketli
Ruhum Anadolu uçuşur gökte!

Şairlik çok güzel kaleme gelir
Konular değişir dilime gelir
Nefret, kin öfke ölüme gelir
Ruhum Anadolu uçuşur gökte!

Saçlarım yâr ayçiçeği sarısı
Bal yapıyor sanki gönül arısı
Dilerim sizlere olsun darısı
Ruhum Anadolu uçuşur gökte!

Yüreğim sevinçli, çocuklar gibi
Hayata bağlıyor bu güzel sevgi
Şiirlerim gönle yağdırır övgü
Ruhum Anadolu uçuşur gökte!

Ruhumuzu Anadolu besledi
Edep terbiyeyle her gün süsledi
Özger omuzuma başı yasladı
Ruhum Anadolu uçuşur gökte!